

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobce

I. D.

zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalované

**Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců**

se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 3. 2016, č.j. MV-17091-6/SO-2016,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 18. 8. 2015, č.j. OAM-22496-6/DP-2015, kterým bylo dle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobce v podané žalobě nejprve v obecné rovině namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu s požadavky a zásadami stanovenými v § 3, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“). Vytkl žalované, že při vydávání rozhodnutí byly porušeny základní zásady činnosti správních orgánů. Zároveň poukázal na přepjatý formalismus ze strany správních orgánů.
3. Konkrétně namítal nesprávný právní výklad § 45 ve spojení s § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť byl přesvědčen, že svou žádost podal řádně a v době, kdy k tomu byl oprávněn. Tvrdil, že nelze zaměňovat podmínku povoleného pobytu dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců s fikcí platnosti bytového oprávnění dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. S ohledem na jazykový a teologický výklad dovodil, že pojem „povolený pobyt“ zahrnuje celou dobu, po kterou je pobyt žalobce oprávněný, tedy i dobu, kdy žalobci svědčí fikce platnosti bytového oprávnění.
4. Nesouhlasil s výkladem správních orgánů ohledně trvání fikce pobytu, neboť ta trvá až do skončení soudního řízení s ohledem na odkladný účinek přiznaný podané žalobě. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 14. 4. 2015, č.j. 32 A 3/2014-47. Zdůraznil, že mezi odkladným účinkem odvolání dle § 85 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) a odkladným účinkem správní žaloby dle § 73 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) není rozdíl.
5. Dále namítal, že se žalovaná nedostatečně a nesprávně vypořádala s odvolací námitkou nesprávného restriktivního výkladu výše uvedených ustanovení, který byl proveden v neprospěch žalobce a věcně minula i ostatní odvolací námitky žalobce. Žalobou napadené rozhodnutí proto označil za nezákonné a nepřezkoumatelné.
6. Vytkl správním orgánům, že se nezabývaly otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Povinnost správních orgánů zabývat se přiměřeností rozhodnutí vyplývá z § 174a zákona o pobytu cizinců a rovněž z obecných zásad právních.
7. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 18. 5. 2016 nesouhlasila s podanou žalobou a odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Konstatovala, že při

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

rozhodování zvažila všechny individuální skutkové okolnosti případu. Uvedla, že při vydávání usnesení dle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců jsou správní orgány příslušné posuzovat toliko oprávněnost podané žádosti dle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a nikoli přiměřenost daného rozhodnutí.

9. Žalovaná navrhla soudu, aby žalobu zamítla.
10. Na ústním jednání právní zástupce žalobce setrval na svém procesním stanovisku. Zopakoval zásadní žalobní námitky. Zdůraznil, že žalobce byl držitelem tzv. vízového štítku typu D, což mu nebránilo v podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu.
11. Žalovaný se podáním ze dne 19. 9. 2018 z nařízeného ústního jednání ve věci omluvil a souhlasil s jednáním bez své účasti.

III.

Obsah správního spisu

12. Žalobce podal dne 15. 7. 2015 žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, přičemž na žádosti je uvedeno „změna účelu sloučení“.
13. Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 18. 8. 2015, č.j. OAM-22496-6/DP-2015 zastavil řízení o žádosti žalobce dle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobce podal dne 26. 7. 2010 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání „OSVČ“, která byla zamítnuta, a žalovaná svým rozhodnutím ze dne 28. 11. 2011 zamítavé rozhodnutí o žádosti potvrdila. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí správní žalobu, které byl usnesením ze dne 15. 2. 2012, č.j. 10 A 382/2011-25, přiznán odkladný účinek. Správní orgán I. stupně vysvětlil, že odkladným účinkem byly toliko pozastaveny právní účinky správního rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 28. 11. 2011, a to konkrétně ztráta oprávnění žalobce pobývat na území České republiky a nutnost jeho vycestování z České republiky. S odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. II. ÚS 1260/07 dovedl, že rozhodnutí žalované ze dne 28. 11. 2011 nadále existuje a je pravomocné, byť jsou jeho účinky, přiznáním odkladného účinku, odloženy. Žalobcova žádost tak byla podána v rozporu s § 45 zákona o pobytu cizinců, jelikož žalobce v době podání žádosti nepobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za jiným účelem, které by bylo platné nebo se za platné považovalo dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Pozastavení účinků rozhodnutí žalované ze dne 28. 11. 2011 nemohlo mít vliv na posouzení oprávněnosti podané žádosti. Přiznání odkladného účinku nenastolilo stav, kdy by žalobce mohl žádat o vydání jiných oprávnění k pobytu, nýbrž toliko pozastavilo účinky jmenovaného rozhodnutí.
14. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, ve kterém nesouhlasil s právním posouzením povahy odkladného účinku, vytkl správnímu orgánu I. stupně, že vyložil právní předpisy v neprospěch žalobce a dále namítal porušení základních zásad činnosti, § 2 odst. 1, § 68 odst. 3 správního řádu a § 47 odst. 2 a § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
15. O odvolání žalobce rozhodla žalovaná dne 21. 3. 2016 žalobou napadeným rozhodnutím tak, že jeho odvolání zamítla a usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 18. 8. 2015 potvrdila. Žalovaná se zcela ztotožnila s posouzením věci správním orgánem I. stupně. Shodně konstatovala, že žádost žalobce byla podána v rozporu s § 45 zákona o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

cizinců. Uvedla, že v době podání žádosti žalobce nepobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Jelikož rozhodnutí žalované ze dne 28. 11. 2011 (téhož dne nabylo i právní moci), jímž byla zamítnuta předchozí žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, bylo v den podání žádosti žalobce, tj. dne 15. 7. 2015, pořad platným i pravomocným rozhodnutím, byť Městský soud v Praze usnesením ze dne 15. 2. 2012, č.j. 10 A 382/2011-25, přiznal odkladný účinek žalobcově žalobě pro tomuto rozhodnutí. Žalovaná měla rovněž za to, že žalobce nemohl pobývat na území České republiky ani na základě fikce pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. K námitce žalobce o výkladu zákona v jeho neprospěch poukázala žalovaná na vysokou obecnost námítky a na čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a na povinnost žalobce vyhovět všem podmínkám obsaženým v zákoně o pobytu cizinců. Současně konstatovala ke zbylým odvolacím námitkám, že je žalobce nikterak blíže neodůvodnil.

IV.

Posouzení žaloby

16. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).
17. Žaloba není důvodná.
18. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
19. Podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců cizinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 2 roky.
20. Podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.
21. Podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn.
22. Soud předně konstatuje, že mezi účastníky řízení nebylo sporu o skutkovém stavu věci, tedy že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – „OSVČ“ s platností od 25. 9. 2008 do 24. 9. 2010. Dne 26. 7. 2010 požádal o prodloužení doby platnosti tohoto povolení, jeho žádost však byla zamítnuta a zamítavé rozhodnutí potvrzeno rozhodnutím žalované ze dne 28. 11. 2011. Žalobce napadl správní žalobou rozhodnutí žalované ze dne 28. 11. 2011 a žalobě byl usnesením Městského soudu v Praze ze dne 15. 2. 2012, č.j. 10 A 382/2011-25 přiznán odkladný účinek. Žalobce následně dne 15. 7. 2015 podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

23. Podstatou sporu mezi účastníky řízení je, zdali žalobce podal svou žádost ze dne 15. 7. 2015 v době, kdy oprávněně pobýval na území České republiky.
24. V této souvislosti soud odkazuje na vyčerpávající výklad stěžejní otázky, který je obsažen v bodech [21] a [22] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č.j. 7 Azs 46/2017-28, ohledně vlivu přiznání odkladného účinku žalobě na možnost cizince podat žádost o pobytové oprávnění: „[21] Přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí (viz § 73 odst. 3 s. ř. s.). Ústavní soud v nálezu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. II. ÚS 1260/07, v této souvislosti uvedl, že „[ú]čelem institutu odložení vykonatelnosti správního rozhodnutí je, jak vyplývá ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., minimalizace škodlivých následků, tj. zásahů do subjektivních práv osob v důsledku vydaného správního rozhodnutí. Tento účel může být naplněn toliko v případě, že rozhodnutí o odložení vykonatelnosti správního rozhodnutí, a zejména rozhodnutí přijatého v oblasti správního trestání, je nadáno schopností působit s účinky ex tunc. Odklad vykonatelnosti napadeného individuálního správního aktu lze tak spíše označit za jeho sistaci. Akt tak z formálního hlediska sice zůstává pravomocným, avšak uložené právní povinnosti nelze vynucovat, odejmutá oprávnění zůstávají prozatím zachována.“

[22] Nejvyšší správní soud se proto neztotožňuje s názorem stěžovatelky, že k podání žádosti byla oprávněna, neboť vlivem odkladného účinku žalobě byla odložena materiální právní moc rozhodnutí žalované ze dne 24. 4. 2014, potvrzujícího neprodloužení platnosti stěžovatelčina povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, a že tedy byla de facto ve fázi před vydáním (odvolacího) rozhodnutí a v době podání žádosti tak disponovala oprávněním dlouhodobého pobytu. Smyslem odkladného účinku žaloby je ochrana stěžovatelky před výkonem či jinými právními následky napadeného rozhodnutí, v jejichž důsledku by stěžovatelce mohla vzniknout nepoměrně větší újma než jiným osobám. Konkrétně jde o ochranu před tím, aby její pobyt na území České republiky byl nezákonný a aby tak nebyla nucena opustit území České republiky, protože žaloba stěžovatelky může být důvodná. Proto po přiznání odkladného účinku žalobě byl stěžovatelce pobyt prodlužován prostřednictvím pobytových štítků vydávaných na základě § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Následkem přiznání odkladného účinku však není prodloužení pobytového statusu stěžovatelky, neboť rozhodnutí žalované ze dne 24. 4. 2014 zůstává i nadále v právní moci a je třeba na něj hledět do doby pravomocného rozhodnutí soudu jako na zákonné a věcně správné. Není tedy možné, aby stěžovatelka byla stále ve fázi před vydáním (odvolacího) rozhodnutí žalované ze dne 24. 4. 2014 a disponovala tak pobytovým oprávněním nutným k podání žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 68 zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem dospěl k závěru, že ke dni podání žádosti o trvalý pobyt stěžovatelka nepobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu, neboť její žádost o jeho prodloužení byla pravomocně zamítnuta.“ (srov. obdobně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2018, č.j. 1 Azs 52/2018-33, ze dne 21. 3. 2018, č.j. 1 Azs 54/2018-27 nebo ze dne 26. 4. 2018, č.j. 2 Azs 109/2018-29). Uvedené závěry lze plně vztáhnout i na nyní projednávanou věc.

25. Tedy přestože byl rozhodnutí žalované ze dne 28. 11. 2011 soudem přiznán odkladný účinek, došlo jím toliko k odložení materiální právní moci daného rozhodnutí, tj. rozhodnutí, jímž nebylo žalobci potvrzeno prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Proto i v tomto případě byl žalobci po přiznání odkladného účinku žalobě pobyt na území České republiky prodlužován prostřednictvím pobytových štítků. Rozhodně však nelze na rozhodnutí žalované ze dne

28. 11. 2011 nahlížet jako na neplatné či nepravomocné, neboť následkem přiznání odkladného účinku není prodloužení pobytového statusu žalobce. Správní orgány tak byly povinny s ohledem na presumpci zákonnosti a správnosti správních aktů jej brát v úvahu a vycházet z něj při posuzování nové žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu.
26. Soud shrnuje, že v nyní projednávané věci žalobce novou žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu podal dne 15. 7. 2015, tj. v době, kdy již nepobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu § 45, resp. § 47 zákona o pobytu cizinců, jelikož jeho předchozí žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání byla dne 28. 11. 2011 pravomocně zamítnuta. Správní orgány tak nepochybily, když vycházely z pravomocného rozhodnutí žalované ze dne 28. 11. 2011 a řízení o nové žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu zastavily dle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
27. Soud rovněž nepřisvědčil námitkám žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí z důvodu nedostatečného vypořádání odvolacích námitek žalobce. Soud poukazuje na bod [61] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č.j. 2 As 337/2016-64, kde Nejvyšší správní soud k otázce rozsahu vypořádání námitek uvedl následující: „... *Povinnost orgánů veřejné moci (včetně orgánů moci soudní) svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 AfS 70/2008 – 13, případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, i s akceptací odpovědi implicitní, což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z nalus.usoud.cz), či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72. ... Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobitelné změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. náleze ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by obrozoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.*“ Právní závěry přijaté Nejvyšším správním soudem lze bezesporu vztáhnout i na danou věc.
1. Soud tak konstatuje, že žalovaná na odvolací námitky žalobce reagovala zcela dostatečně. Stěžejní námitku ohledně nesprávného právního posouzení vypořádala, když sama věc znovu zvážila, konkrétně popsala rozhodné skutkové okolnosti, relevantní právní úpravu i své úvahy, které vedly k předloženým závěrům. Dostačující reakcí na odvolací námitku žalobce ohledně přílišného restriktivního právního výkladu je dle názoru soudu již samotné podrobné a žalovanou znovu popsané právní zhodnocení věci. Za dostatečné soud považuje i vypořádání velmi obecných odvolacích námitek žalobce, v nichž namítal rozpor se základními zásadami činnosti správních orgánů, ustanoveními správního řádu a zákona o pobytu cizinců, aniž by v odvolání sdělil, v čem konkrétně nezákonnost rozhodnutí spatřuje. Dle stanoviska soudu žalovaná dostala povinnosti stanovené v § 89 odst. 2 správního řádu, odůvodnila žalobou napadené rozhodnutí a zejména vypořádala žalobcovy námitky dostatečně, řádně a přesvědčivě, jak jí ukládá § 68 odst. 3 správního řádu. Soud uzavírá, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za plně přezkoumatelné a zákonné.

2. Žalobce dále namítal, že správní orgány neposuzovaly přiměřenost dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Soud zdůrazňuje, že správní orgány nejsou povinny v každém rozhodnutí týkajícím se pobytového statutu cizince tuto přiměřenost zkoumat. V této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, č.j. 4 Azs 246/2017-35, ve kterém uvedl, že „*povinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí vzhledem k jeho dopadům do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí učiněná podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, bod 23, a ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015 - 27, bod 11). Typicky se posoudí přiměřenost rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví, tj. například v případě rozhodování dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016 - 48).*“ (a dále srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č.j. 10 Azs 249/2016-47 nebo ze dne 10. 5. 2017, č.j. 7 Azs 86/2017-33).
3. A rovněž soud odkazuje na bod [25] rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č.j. 9 Azs 256/2017-57, dle kterého: „*Soud v této souvislosti poukazuje, že se již dříve ztotožnil v jiné věci se závěrem, že hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele není součástí naplňování procesních podmínek, ale posuzuje se až v rozhodnutí o věci samé, a to jen v případě, kdy je tato povinnost explicitně stanovena v zákoně o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017 - 28). U procesního rozhodnutí o zastavení řízení dle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců není povinnost zkoumat přiměřenost rozhodnutí zákonem stanovena, a proto nebylo nutné se takovou otázkou zabývat ani v nyní posuzované věci.*“.
4. Soud s ohledem na výše uvedenou judikaturu konstatuje, že v dané věci bylo řízení o žádosti žalobce zastaveno dle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Nastane-li skutečnost předvídaná v § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, správní orgány jsou povinny o zastavení řízení bez dalšího rozhodnout. Úvaha správních orgánů o přiměřenosti zásahu usnesení o zastavení řízení do rodinného a soukromého života žalobce tak nebyla na místě, jelikož správní orgány nemohly rozhodnout jinak, než řízení usnesením zastavit. Naopak provedení úvahy správních orgánů o přiměřenosti rozhodnutí v dané věci by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie řízení. Tedy v případě rozhodnutí o zastavení řízení dle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, není příslušnými zákonnými ustanoveními stanovena správním orgánům povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života účastníka. Soud tak posoudil námitku žalobce týkající se nepřiměřenosti rozhodnutí jako nedůvodnou. Nad to soud upozorňuje, že žalobce ani ve správním, ani v soudním řízení žádné konkrétní tvrzení o svém rodinném a soukromém životě neuvedl, proto se soudu uvedená námitka jeví i ryze účelová.
5. Soud pro úplnost uvádí, že rovněž žalobní námitky, dle kterých správní orgány porušily základní zásady správní činnosti, § 3 správního řádu, když opomenuly zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a přepjatý formalismus, uplatnil žalobce toliko v obecné rovině, nikterak je blíže nespecifikoval a nevyplývá z nich jaká konkrétní porušení v napadeném rozhodnutí či v řízení jemu předcházejícím spatřuje. Soud proto pouze v obecné rovině nad rámec shora uvedeného konstatuje, že v dané věci neshledal porušení základních zásad správní činnosti dle části první hlavy II správního řádu. Soud má za to, že správní orgány zjistily skutkový stav věci v souladu se zásadou materiální pravdy a v jejich posouzení věci neshledal ani přepjatý formalismus.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

6. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
7. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšné žalované však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. září 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.